

ת"פ 21395/12/13 - מדינת ישראל נגד יעקב רויטרוב

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 21395-12-13 מדינת ישראל נ' רויטרוב ואח'
לפני כב' השופט מיכאל קרשן

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יניב המי

המאשימה

נגד

יעקב רויטרוב ע"י ב"כ עו"ד שילה דורפמן

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב המי

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד שילה דורפמן

הכרעת דין

כתב האישום ויריעת המחלוקת

1. בכתב האישום מייחסת המדינה לנאשם 1 (להלן - "**הנאשם**") ביצוע עבירות של חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "**החוק**") ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק.

2. לפי עובדות כתב האישום (אשר תוקן בשנית והוגש ביום 24.12.2013), ביום 7.12.2013 בשעה 4:00 או בסמוך, במועדון "ארליך/בלו בר" באזור התעשייה באריאל (להלן - "**המועדון**") התגלע ויכוח בין רון איסקוב (להלן - "**רון**"), יעקב איסקוב (להלן - "**יעקב**") ומשה איסקוב (להלן - "**משה**") (ולהלן ביחד - "**המתלוננים**") לבין אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה (להלן - "**האחר**").

האחר קילל את משה אשר בתגובה דחף אותו. יעקב ניסה למנוע מהאחר לרדוף אחר משה אשר ירד לקומה התחתונה במועדון, והאחר החל מכה באגרופים את יעקב. הנאשם, שבילה במועדון יחד עם האחר ונוספים והיה בגילופין, הגיע למקום, הפיל את יעקב ובעט בו ובהמשך הפילו שוב לרצפה תוך שאחז בצווארו.

עמוד 1

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו ליעקב שריטות וסימנים אדומים במצח מעל לגבה הימנית, נפיחות וסימן אדום במצח מעל לגבה השמאלית, סימני שפשוף אדומים בלחי שמאל, שריטות וסימנים אדומים בצדו השמאלי של האף ובלחי שמאל - שהן חבלות של ממש.

משה ניסה להרחיק את הנאשם מיעקב, והאחר משך את משה וחבט באגרוף בפניו. הנאשם עזב את יעקב, פנה למשה, התיישב עליו וחבט בפניו שלוש פעמים וגרר אותו ברגלו למרכז החדר. אדם נוסף שזהותו אינה ידועה למאשימה משך את משה, שהיה מעולף, הצידה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם למשה שבר עם תזוזה ובועות אויר בקיר קדמי של הסינוס המקסילרי השמאלי שהינו חבלה חמורה.

באותו שלב הגיע נאשם 2 למקום, עלה במדרגות ורץ מיד לעבר רון. נאשם 2 תפס את רון בידיו והחל להכותו באגרופים בפניו. כתוצאה ממעשיו של נאשם 2 נותר רון עם שריטה בעורפו.

3. בישיבת המענה לכתב האישום כפרו הנאשמים בעובדותיו, אך לאחר ישיבת גישור במהלכה הוקרן סרט מצלמת אבטחה באולם בית המשפט, הגיעו הצדדים להסדר טיעון בעניינו של נאשם 2 ולהסדר דיוני בעניינו של הנאשם.

4. נאשם 2 הודה בעובדות כתב האישום מתוקן בעניינו בביצוע עבירות של תקיפה סתם והתנהגות פרועה במקום ציבורי, והורשע על פי הודייתו. עניינו של נאשם זה טרם הסתיים בגזר דין.

5. הנאשם הודה, באמצעות ב"כ, בסעיפים 1-3 לכתב האישום, קרי: בוויכוח שהתגלע במועדון בין בני משפחת איסקוב לאחר, בעימות הפיזי בין יעקב ומשה לאחר ובכך שהנאשם בילה במועדון יחד עם האחר ונוספים והיה בגילופין, הגיע למקום, הפיל את יעקב ובעט בו ובהמשך הפילו לרצפה תוך שאחז בצווארו. **הנאשם לא הודה בכך שכתוצאה ממעשיו נפגע יעקב כאמור בכתב האישום.**

עוד הודה הנאשם בסעיף 5 לכתב האישום, קרי: בכך שמשה ניסה להרחיק את הנאשם מיעקב, האחר משך את משה וחבט באגרוף בפניו, ובהמשך הנאשם עזב את יעקב, פנה למשה והכה אותו כמפורט לעיל.

הנאשם הודה בתקיפה סתם של יעקב וכפר באחריותו לחבלותיו.

6. נוכח האמור מעלה הסכימו הצדדים כי בתיק זה לא יישמעו העדים, אלא יוגש תיק מוצגים מוסכם. עוד הסכימו הצדדים לסכם על יסוד העולה מן הראיות שהוגשו בהסכמה.

7. בישיבת הסיכומים תיקנה ב"כ הנאשם את המענה שמסרה לכתב האישום, והבהירה כי הנאשם מודה בכך שתקף את משה אך אין הוא מודה בכך שתקף את יעקב (עמ' 14 שורה 2).

8. הנה כי כן, הנאשם מודה בכך שתקף את משה (אך לא בתוצאות התקיפה כפי שיוחסו לו בכתב האישום, והוא אינו מודה בכך שתקף את יעקב. בנוסף, הנאשם כופר בקשר הסיבתי בין השבר שנגרם באפו של משה למעשי התקיפה במועדון).

דין והכרעה

התשתית העובדתית

9. ההסכמה הדיונית בין הצדדים הביאה לידי כך שעדים לא נשמעו בבית המשפט וראיות הוגשו בהסכמה. כיוון שכך, לא אוכל להכריע בהליך זה בשאלות מהימנות. התשתית העובדתית בתיק זה תיקבע על יסוד הראיות שהוגשו, וככל שיהיו סתירות בין ראיות, או שיהיה בהן חסר כזה או אחר, יפעל הספק לטובת הנאשם.

יצוין כבר עתה כי הראיה המהימנה ביותר היא הסרטון ת/25. בסרטון, המצלם את מרפסת המפלס השני במועדון, רואים **חלק** מההתרחשות במועדון, וניתן לזהות בו את הנאשמים ואחרים.

10. מחומר הראיות המוסכם עולה בבירור - ואין חולק - כי המתלוננים, הנאשמים ואחרים נטלו חלק בקטטה המונית שהתרחשה במועדון במועד הנקוב בכתב האישום. החלק של הקטטה המתועד בצילום התרחש כאמור במפלס העליון של המועדון (מדובר במעין מרפסת פתוחה שגרם מדרגות מוביל אליה מצד שמאל של הצילום), המעורבים נחקרו ביחס לאשר התרחש שם, ובכך נתמקד.

11. המחלוקת העובדתית הראשונה בה נותר להכריע היא האם הוכח כי הנאשם תקף את **יעקב** באופן המתואר בכתב האישום. עיינתי בחומר הראיות המוסכם ומסקנתי היא כי עניין זה הוכח כנדרש:

א. מן הסרטון ת/25 עולה כי בשלב מסוים בקטטה (נומרטור 04:02:48), אדם הלובש חולצה שחורה בעלת הדפס של כוכבים אוחז ביעקב, חונק אותו מאחור ומפילו לרצפה. מיד לאחר מכן מצטרפים למהומה אנשים רבים נוספים וחלקם נראים כשהם בועטים ביעקב. הקטטה עוברת לצד ימין שאינו נקלט בבירור על ידי המצלמה, ולאחר מכן חוזרת לאזור הצילום. בשלב זה רואים את בעל חולצת הכוכבים ואת יעקב במרכז התמונה, על הרצפה, כשהם אחוזים זה בזה ובעל חולצת הכוכבים ואחרים ממשיכים להכות את יעקב.

או אז ניתן לראות בבירור את משה, כשהוא מנסה לנתק את בני החבורה מיעקב. אדם אחר חובל במשה בפניו ומיד לאחר מכן בעל חולצת הדפס הכוכבים חובל באגרופיו במשה באזור הפנים ופלג הגוף העליון, מפילו ארצה מהספה ואז מושך אותו ברגל לתוך המהומה. מהרגע שבו נפגע משה ממעשי האחר לפת משה את פניו ושכב

על הרצפה בתנוחה עוברית מגוננת.

ב. יעקב תאר בהודעתו ת/2 כי מספר אנשים בעטו בו, והוסיף כי לאחר הקטטה אמר לו רון כי אחד מהם היה הנאשם, יעקב רויטרוב. זו כמובן עדות שמיעה בלתי קבילה וממילא בן לא חזר על כך באופן מספק בהודעתו שלו (ת/1), אלא רק ציין ש"יאשה", הלא הוא הנאשם, איים עליו במהלך האירוע וכן הרביץ לאחיו או לבן דודו.

אין אפוא אפשרות לקבוע ממצא בעניין זה על יסוד הודעותיהם של רון או יעקב.

ג. אלא שהסרטון ת/25 הוצג למשה. משה זיהה את הנאשם כבעל חולצת הדפס הכוכבים, והתיאור שמסר אודות מה שהתרחש תואם את התרשמותי מהסרטון כאמור בפסקה א'.

ד. הסרטון הוצג גם לנאשם בהודעתו ת/6. **הנאשם זיהה עצמו כבעל חולצת הדפס הכוכבים** (שורה 6). הנאשם אישר שבעט בבחור אחד שנפל מהספה ונתן לו אגרופים (שורה 7), ועיון בסרטון מוכיח כאמור כי מדובר במשה.

אך בכך לא מתמצה גרסת הנאשם בנוגע לסרטון ת/25. חוקר המשטרה אמר לנאשם כי רואים בסרטון שהנאשם תוקף ללא סיבה את קובי איסקוב, חונק אותו, מפיל אותו לרצפה ואז בועט בו. תגובת הנאשם הייתה: "אין לי מה להגיד, אני לא מכיר את עצמי ככה, לא יודע מה ישב במוח" (שורה 15). בהמשך נשאל הנאשם האם איים על רון, כפי טענת האחרון, ותשובתו לכך הייתה: "אני לא זוכר, אני זוכר רק את התוכן של הסרטון" (שורה 27).

12. מן המתואר לעיל עולה כי חלקו של הנאשם בתקיפתו של יעקב לא צריך היה להיות שנוי במחלוקת, ומכל מקום בוודאי הוכח מעבר לכל ספק סביר משילוב הראיות הבאות: הסרטון, הודעת הנאשם והודעתו של משה. חלקו של הנאשם בתקיפתו של משה אינו נתון במחלוקת בין הצדדים.

13. התעודה הרפואית בעניינו של יעקב מוכיחה כי במהלך האירוע נגרמו לו החבלות המתוארות בכתב האישום. חבלות אלה הינן בבחינת "חבלות של ממש".

14. טענת הסנגורית בנוגע להעדר קשר סיבתי בין המכות שספג **משה** בעת האירוע לבין השבר באפו אינה משכנעת.

מהראיות עולה בבירור כי לאחר האירוע היה משה פצוע וחבול באופן שחייב הזמנת אמבולנס ופינוי לבית החולים (ת/18, ת/21, ת/24). מן התיעוד הרפואי (ת/11, ת/12 ו-ת/13) עולה כי בבדיקה בבית החולים התברר, בין היתר, כי משה חבול בפניו ואפו שבור. משה דיווח לרופאיו כי במהלך האירוע איבד הכרה.

אינני סבור כי ההגנה הצליחה לעורר ספק סביר בקיומו של קשר סיבתי בין הפציעה המתוארת לאירוע במועדון מעצם העובדה שמשה לא התייחס לכך במפורש בחקירתו. לא זו בלבד שאין זה מתקבל על הדעת שאדם פצוע במידה כזו יצא לבילוי במועדון, צפייה בסרטון ת/25 מעלה בבירור כי לפני שהותקף מתנהג משה באופן שאינו תואם את המצופה ממי שאפו שבור, ולאחר שהותקף בפניו הוא נשכב על הקרקע ואחז שניות ארוכות בפניו. יתרה מכך, לאחר מעשי התקיפה נותר משה שכוב על הארץ ללא תזוזה משך שניות ארוכות (אחד הנוכחים מנסה ללא הועיל לעורר אותו מעלפוניו בנומרטור 04:04:34). בסופו של דבר משה קם כשחולצתו מגואלת בדם (04:04:46).

15. החבלה באפו של משה היא בבחינת "חבלה חמורה", כהגדרת מונח זה בחוק.

המסקנה המשפטית

16. במהלך קטטה המונית תקף הנאשם את יעקב ואת משה: בשלב מסוים אחז הנאשם ביעקב, חנק אותו מאחור והפילו לרצפה. אנשים רבים נוספים הצטרפו למהומה וחלקם בעטו ביעקב. לאחר זמן תפס הנאשם את משה, חבל באמצעות אגרופיו בפלג הגוף העליון, הפילו ארצה מספה עליה ישב ומשך אותו ברגלו לתוך קבוצה גדולה של אנשים שעמדו בסמוך.

בתום האירוע נותרו יעקב ומשה חבולים באופן המתואר בכתב האישום.

17. המאשימה אינה יכולה להוכיח כי מעשי הנאשם במהלך האירוע הם שגרמו לחבלותיהם של משה ויעקב (עמ' 15 שורה 27). האופן בו היא מבקשת לקבוע את אחריותו לחבלות היא בעזרת שימוש בדוקטרינה של ביצוע בצוותא.

18. ברור, ואיש לא טען אחרת, כי לא התקיים **תכנון מוקדם** ברקע עבירות האלימות שביצעו הנאשם ואחרים. הנאשם ואחרים לא תכננו לפגוע בזולת. הם לא חילקו ביניהם תפקידים באופן שיאפשר לקבוע כי כולם היו מבצעים בצוותא לדבר עבירה כאמור בסעיף 29(ב) לחוק. הייתה זו קטטת שיכורים ספונטאנית, שהנאשם בפירוש לא היה מיוזמיה (וראו ת/5 בו מספר משה כי התנהגותו שלו היא שהציתה את המהומה כולה), אשר במהלכה הכו מספר אנשים, והנאשם ביניהם, את קורבנות העבירה.

19. המאשימה טענה כי במקרה זה התקיימה שותפות **ספונטאנית** לדבר עבירה.

20. השאלה הראשונה המתעוררת בהקשר זה היא האם מממצאי העובדה שהובאו לעיל ניתן לקבוע כי הנאשם תקף את יעקב ומשה ביחד עם אחרים. לדעתי יש להשיב על שאלה זו בחיוב. כאשר אדם תוקף את הזולת, ובעת ובעונה אחת (כפי שנראה היטב בסרטון ת/25) תוקפים אותו אנשים אחרים שהנאשם מודע לקיומם, ניתן לדבר על חבירה משותפת. בוודאי כך בעניינו של משה, אותו תקף הנאשם מיד לאחר שהאחר חבל בפניו באופן שגרם למשה להתכדר בתנוחה עוברית.

אכן, באירוע ספונטאני עסקי, אך ברור כי הנאשם והאחרים פעלו במהלכו מתוך מטרה משותפת אחת שעיקרה פגיעה אלימה במתלוננים - יעקב ומשה. מודעותו של הנאשם למעשי התקיפה של האחרים כלפי שני המתלוננים היא שהופכת אותו ממבצע עיקרי יחיד למבצע בצוותא [ע"פ 259/97 סובחי נ' מדינת ישראל (1998)].

21. אך בכך לא די. על מנת לבסס שותפות ספונטאנית מלאה במקרה דנן צריכה הייתה המאשימה להוכיח כי הנאשם היה מודע בפועל לא רק לכך שנטל חלק בקטטה בה אחרים תקפו את משה ויעקב, אלא גם לכך שקיימת אפשרות שהאחרים יפגעו בהם באופן שבסופו של דבר הביא לפגיעות המתוארות בכתב האישום [ע"פ 5022/01 מדינת ישראל נ' אטיאס, פ"ד נו(1) 863, 856 (2001)]. כך לא אירע. התשתית העובדתית שהונחה לפניי אינה מאפשרת לקבוע מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם, שאין חולק שהיה "מבושם" מאלכוהול בעת האירוע, אמנם היה מודע בפועל לאפשרות כי האחר או האחרים שחבלו במשה ויעקב יגרמו להם לפגיעות המתוארות.

אשר על כן, אני קובע כי הנאשם אינו נושא באחריות פלילית של מבצע בצוותא, לפי סעיף 29(א) לחוק, למעשי אחר או אחרים שהביאו לתוצאות המתוארות בכתב האישום.

22. כעת נותר לבחון את אחריות הנאשם לפגיעות שנגרמו למשה וליעקב בהתאם לסעיף 34א לחוק העונשין, שזה נוסחו:

34א. (א) עבר מבצע, אגב עשיית העבירה, עבירה שונה ממנה או נוספת לה, כאשר בנסיבות הענין, אדם מן היישוב יכול היה להיות מודע לאפשרות עשייתה -

(1) יישאו באחריות לה גם המבצעים בצוותא הנותרים; ואולם, נעברה העבירה השונה או הנוספת בכוונה, ישאו המבצעים הנותרים באחריות לה כעל עבירה של אדישות בלבד;

(2) יישא באחריות לה גם המשדל או המסייע, כעבירה של רשלנות, אם קיימת עבירה כזאת באותו יסוד עובדתי.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם על פי סעיף קטן (א) (1) בעבירה שנקבע לה עונש חובה, רשאי הוא להטיל עליו עונש קל ממנו.

סעיף 34א לחוק חל מקום שעבירה פלונית אינה חלק מהביצוע המשותף, ואין לשותפים מודעות בדבר אפשרות עשייתה, אך אדם מן היישוב היה יכול להיות מודע לאפשרות עשייתה. המחוקק הרחיב את תחום אחריות השותף במקרה שכזה, אך סייג הרחבה זו בכך שלא איפשר נשיאה באחריות סולידרית במקרה כזה בעבירות כוונה (ע"פ 5022/01, לעיל, עמ' 863).

23. לאחר עיון בחומר באתי לכלל מסקנה כי המאשימה הוכיחה את אחריות הנאשם, בהתאם לסעיף 34א לחוק העונשין, למעשי המשתתפים האחרים בקטטה אשר הביאו לתוצאות המתוארות בכתב האישום.

כל אדם סביר בנסיבות האירוע היה מבין כי כאשר קבוצה גדולה מכה ללא רחם ביעקב, כשהוא שכוב על הארץ, כאשר חלקם - לרבות הנאשם - בועטים בפלג גופו העליון, יתכן שייגרמו לו התוצאות המינוריות המתוארות בכתב האישום; כל אדם סביר היה מבין שכאשר הנאשם ואחרים חובטים בעוצמה רבה באגרופיהם בפניו של **משה**, יתכן שאפו יישבר.

24. זאת ועוד, צפייה בסרטון ת/25 מוכיחה כי הנאשם נטל חלק דומיננטי בקטטה ההמונית. הוא היה גורם מרכזי ופעיל בהכאת המתלוננים. הנאשם אולי לא היה מודע בפועל לתוצאות האפשריות של מעשי הזולת, אך אדם סביר ללא ספק היה מודע לכך שמעשים חמורים אלה, אשר בוצעו בחבורה, יכולים היו לגרום לתוצאות המפורטות בכתב האישום.

25. אני מרשיע אפוא את הנאשם בביצוע שתי עבירות התוצאה אשר יוחסו לו בכתב האישום: חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק ותקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382(א) לחוק.

ניתנה היום, י"ד סיוון תשע"ד, 12 יוני 2014, במעמד הצדדים